

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Høring – forslag om begrensning av fradrag for rentekostnader i interessefellesskap

Energi Norge viser til høring vedrørende forslaget om begrensning av fradrag for rentekostnader i interessefellesskap, med høringsfrist 24. juni 2013.

En begrensning av fradraget for rentekostnader som foreslått kan ha svært negative konsekvenser for fornybarnæringen, både fordi næringen står foran en periode med store investeringer og fordi næringen i stor grad er organisert på en måte som rammes av forslaget. Energi Norge vil sterkt fraråde departementet å innføre negative særregler for vannkraft hva angår en fremtidig rentebegrensningsregel.

Energi Norge slutter seg generelt til uttalelsen fra NHO og anmodningen om at man avventer vurderingene fra det regjeringsoppnevnte skatteutvalget. Dersom regjeringen likevel fremmer forslaget nå vil vi særlig peke på det uheldige i misforholdet mellom eierkravet for å regnes som skattekonsern på 90 prosent og forslaget om eierkrav for å regnes som nærstående etter rentebegrensningsregelen på 50 prosent. NHOs forslag om symmetri mellom renteinntekter og rentekostnader vil være et godt virkemiddel for å begrense negative konsekvenser ved en rentebegrensningsregel.

Energi Norge vil i det følgende ta opp to forhold som våre medlemsbedrifter er særlig opptatt av,

- Det er uheldig om rentebegrensningsregelen blir en barriere for fornuftige samarbeidskonstellasjoner og hensiktsmessige lånestrukturer, og
- det er svært uheldig om det innføres ytterligere skjerpede regler for vannkraftfeiere slik det antydes i høringsnotatet.

Forslaget virker negativt i forhold til en hensiktsmessig organisering

Utbygging av nett og fornybar energi i tråd med myndighetenes høye ambisjoner, forutsetter at de etablerte kraftselskapene påtar seg en vesentlig del av investeringene. Blant annet som følge av pålegg i energilovgivningen, er de norske kraftselskapene i dag organisert etter en konsernmodell. Konsernene finansierer seg normalt ved å utnytte konsernets solide balanse og låne inn kapital på morselskapsnivå, for deretter å distribuere lånekapitalen nedover i konsernstrukturen etter behov. Innlån på morselskapsnivå skjer både i obligasjonsmarkedet og i bankmarkedet, og erfaringsmessig sikrer dette totalt sett langt bedre lånebetingelser og langt bedre fleksibilitet enn om hvert enkelt selskap i konsernet skulle finansiert seg

selv i lånemarkedet. Samtidig vil långiver på morselskapsnivå stille krav som forhindrer datterselskapene fra selv å ta opp lån eller stille sikkerhet for lån (negativ pantsettelsesklausul).

En slik lånestruktur er på ingen måte skattemotivert, men høringsforslaget vil vanskeliggjøre – og i enkelte tilfeller umuliggjøre – en slik struktur. Kraftselskapene må da øke risikoen i sine investeringer gjennom bruk av egenkapital fremfor lån, noe som også vesentlig vil redusere kapitalfleksibiliteten innenfor konsernet. Alternativt kan man la datterselskapene finansiere seg selv, men i den grad de overhodet vil oppnå finansiering i et stramt finansmarked, vil de totale lånekostnadene for konsernet øke betraktelig. Det er ingen tvil om at vanskeliggjort finansiering vil påvirke kraftselskapenes evne til å finansiere de kommende fornybarinvesteringene negativt. Når departementet på side 34 antar at *”et selskap som ikke er tynt kapitalisert skulle rammes av regelen, skal det være mulig å ta opp lån fra uavhengige parter og slik sikre riktig fradrag”* overser departementet at dette kan være i strid med andre (og helt normale) lånebetingelser, slike lån vil kunne være vanskelig å oppnå, og under enhver omstendighet vil konsernets totale lånekostnader øke. Departementets uttalelse deretter om at *”forslaget ikke har vesentlige konsekvenser for selskaper som ikke driver skatteplanlegging gjennom rentefradrag”* bygger således etter Energi Norges syn på et sviktende faktisk grunnlag.

Når det gjelder større investeringsprosjekter innenfor ny, fornybar energiproduksjon realiseres disse ofte gjennom samarbeid mellom flere aktører. Dette har historisk vært tilfelle innenfor vannkraft og vi ser det nå bl.a hva gjelder vindparker og til dels også vannkraft der grunneiere i noen prosjekter tar en mindre eierandel. I slike samarbeidskonstellasjoner er det ikke uvanlig at én eller flere av eierne bidrar med lånekapital i tillegg til egenkapital, men ikke nødvendigvis i samme forhold som de har eierandeler. Heller ikke slike strukturer er skattemotivert, men er motivert av å gi eierne mulighet til å finansiere prosjektet etter evne og å påta seg ønsket risiko, uten samtidig å forrykke eiersammensetningen. Høringsforslaget vil imidlertid begrense muligheten for eiere med 50 % eller høyere eierandel fra å låne inn kapital. De må istedenfor skyte inn egenkapital, noe som vil øke den aktuelle eierens risikoeksponering, samtidig som det forutsetter en utvanning av de øvrige eiere (med mindre også de skyter inn ytterligere egenkapital (noe de ikke nødvendigvis har anledning til). Det er uheldig dersom rentebegrensingsregelen blir en barriere for fornuftige samarbeidskonstellasjoner og hensiktsmessige lånestrukturer.

Investering i fornybar energi er videre preget av høye investeringer og svært lange tidsperspektiver. Samtidig innebærer konsesjonsprosessene at søknads-, utviklings- og prosjekteringsfasen blir lang og kostbar. I en situasjon hvor mange prosjekter har marginal lønnsomhet, vil dette innebære at mange selskaper innledningsvis vil ha store fremførbare underskudd som vil umuliggjøre lån fra eiere med 50 % eierandel.

Selv om virkningene av høringsforslaget internt i konserner vil kunne reduseres gjennom bruk av konsernbidrag, vil dette for det første ikke avbøte de negative effektene for selskap eid mellom 50 prosent og 90 prosent. Videre vil bruk av konsernbidrag til å gi datterselskapene økte fradragssrammer, redusere konsernspissens mulighet til å utbetale utbytte til sine eiere. I flere kraftselskaper har det også fra etableringen av konsernet blitt etablert ansvarlige lån på markedsvilkår fra eierne. I tilfeller hvor én eier har mer enn 50 prosents eierandel, vil slike lån rammes.

Det er på denne bakgrunn hevet over tvil at høringsforslaget vil påvirke norske kraftselskaper og deres investeringsevne negativt – selv om dagens finansieringsmodeller ikke inneholder elementer av skatteplanlegging.

Særskilte regler for kraftforetak

I høringsnotatet kapittel 5.11.3 omtales kraftforetak, noen av de særskilte skattevilkår for vannkraft og det antydes at det ikke er tilstrekkelig med en "ordinær" rentebegrensningsregel for vannkraft:

"En rentebegrensningsregel som tar utgangspunkt i alminnelig inntekt kan dermed gi et lempeligere resultat for vannkraftproduksjon mv. enn for annen virksomhet.

Departementet vil vurdere å komme tilbake med justeringer i begrensingsregelen for kraftforetak for å ta hensyn til de særlige forholdene som gjør seg gjeldende."

Med bakgrunn i departementets begrunnelse for rentebegrensingsregelen – å hindre skattemotiverte lånetransaksjoner over landegrensene - er Energi Norge overrasket over at man vil vurdere strengere vilkår for en næring med klare eierskapsbegrensninger ut over offentlig eierskap for den grunnrentepålydende del av virksomheten. Gjentakende, negativ særbehandling av fornybarnæringen, som vi har erfart også den senere tid, har naturligvis uheldige konsekvenser for utviklingen i næringen:

- I den så kalte vekstpakken som ble presentert 5. mai og senere omtalt i Revidert nasjonalbudsjett 2013, legger Regjeringen til grunn at vannkrafteiere skal stå for en betydelig del av finansieringen av tiltakene gjennom forslaget om å øke satsen for grunnrenteskatt på vannkraft.
- I denne høringen antydes det at en fremtidig rentebegrensningsregel bør være strengere for vannkraft enn for annen virksomhet.
- Samtidig står fornybarnæringen foran store investeringer, forventet i størrelsesorden 20-25 milliarder i året fram mot 2020. Dette dels som en konsekvens av internasjonale klimaforpliktelser og hvor myndighetene i andre sammenhenger uttrykker forventninger om at aktørene i næringen skal ta en sentral rolle.

Det er dessverre en manglende sammenheng mellom de forventninger myndighetene uttrykker overfor fornybarnæringen og utvikling i de økonomiske rammevilkårene. Dette underbygges også ved at aktiviteten innenfor investeringer, og investeringsbeslutninger for anlegg med tildelt konsesjon, som følge av det felles norsk-svenske elsertifikatmarkedet, så langt har vært betydelig svakere på norsk side enn mange nok hadde forventet.

Energi Norge vil sterkt fraråde departementet å innføre negative særregler for vannkraft hva angår en fremtidig rentebegrensningsregel.

Vennlig hilsen
Energi Norge

Sigrid Hjørnegård
Direktør

Ingyar Solberg
Næringspolitisk rådgiver